

Sygn. akt XVII AmE 106/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	St. sekr. sąd. Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 7 lutego 2024 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w D.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 20 grudnia 2021 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) sp. z o.o. w D. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych), z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 106/23

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 grudnia 2021 roku, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, pozwany), działając w oparciu o przepisy art. 56 ust. 1 pkt 12b w związku z art. 56 ust. 2, ust. 2h pkt 4, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2021 r., poz. 716 ze zm.) (dalej p.e.) oraz w związku z art. 104 oraz 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.) (dalej k.p.a.) i art. 30 ust. 1 p.e. oraz art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 1495 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) sp. z o. o. z siedzibą w D. (powód, Przedsiębiorca) orzekł, że:

1. Przedsiębiorca nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za okres od stycznia do października 2018 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w łącznej wysokości 100.000,00 zł (sto tysięcy złotych), w tym:

- a) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za styczeń 2018 r.,
- b) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za luty 2018 r.,
- c) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za marzec 2018 r.,
- d) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za kwiecień 2018 r.,
- e) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za maj 2018 r.,
- f) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za czerwiec 2018 r.,
- g) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za lipiec 2018 r.,
- h) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za sierpień 2018 r.,
- i) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za wrzesień 2018 r.,
- j) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za październik 2018 r.

Od powyżej Decyzji Powód wniósł odwołanie, zaskarżając ją w całości i zarzucając naruszenie przepisu art.30 ust.1 w zw. z art. 56 ust. 6a p.e. w zw. z art. 189f §1 pkt 1 k.p.a., poprzez nieodstąpienie przez Prezesa URE od nałożenia na powoda kary pieniężnej. W oparciu o powyższy zarzut wniósł o:

- uchylenie Decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej;
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Prezesowi URE;
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód od 12 grudnia 2017 r. do 25 października 2018 r. był wpisany do rejestru podmiotów przywożących prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki pod numerem (...) (okoliczności niesporne).

Od momentu wpisu do rzeczzonego rejestru powód nie składał sprawozdań dotyczących ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (okoliczności niesporne).

Przedsiębiorca, 25 listopada 2018 roku, przekazał do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliwach ciekłych, a także ich przeznaczeniu za okres od stycznia do października 2018 r. Wraz z powyższymi sprawozdaniami Przedsiębiorca przekazał pismo z 21 listopada 2019 r., w którym wyjaśnił, że nie złożenie w wymaganym terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d ustawy - Prawo energetyczne wynikało z niewiedzy o konieczności ich złożenia. Spółka wskazała, że w październiku 2018 r. złożyła wniosek o wykreślenie z rejestru podmiotów przywożących i już w pierwszym kwartale 2018 r. zakończyła całkowicie sprzedaż towaru koncesjonowanego (gaz propan-butan). Dodatkowo powód wyjaśnił, jest pogrążony w olbrzymich długach, a ukaranie go jeszcze bardziej pogrążyłoby Zarząd Spółki, dlatego zwrócił się z prośbą o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej (pismo z 21/11/2019 r. k. 13 akt adm. sprawozdania k.9-11, 14-16,19-21,24-26, 29-31, 34-35,39-41, 44-46-, 50-52,).

Pismem z 14 kwietnia 2021 r. Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z nieprzekazaniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 p.e. za okres od stycznia do października 2018 roku. Ponadto wezwał do nadesłania w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia: wyjaśnień na temat przyczyn nieprzekazania w terminie przedmiotowego sprawozdania za miesiące od stycznia do października 2018 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, kopii wszelkich dokumentów potwierdzających aktualną sytuację finansową Przedsiębiorstwa, w tym dokumentów dotyczących: osiągniętych przychodów i dochodów (np. bilans + rachunek zysków i strat za rok 2020 lub inne dokumenty sporządzane stosownie do formy prawnej Przedsiębiorcy), bądź kopii sprawozdania o przychodach, kosztach i wyniku finansowym oraz o nakładach na środki trwałe (zwanego: sprawozdaniem FO1) podsumowującego kwartalną działalność przedsiębiorstwa (zawiadomienie k. 2 akt adm.).

Zawiadomienie zostało prawidłowo doręczone powodowi 20 kwietnia 2019 r. (k. 1 akt adm.), ale pozostało bez odpowiedzi.

Wobec powyższego Prezes URE pismem z 21 czerwca 2021 r. nr (...) ponownie wezwał przedsiębiorcę do złożenia ww. informacji i dokumentów (wezwanie z 21/06/2021 r. k. 55 akt adm., z.p.o. k.54 akt adm.), ale i to wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

Po raz ostatni, Prezes URE ponowił wezwanie w piśmie z 25 sierpnia 2021 r. nr (...). Pismo zostało skutecznie doręczone Przedsiębiorcy 30 sierpnia 2021 r. jednakże nadal pozostało bez odpowiedzi (wezwanie z 25/08/2021 r. k. 58-59 akt adm., z.p.o. k.57 akt adm.).

Następnie pismem z 28 października 2021 r. nr (...), Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, a także o tym co składa się na zebrany materiał dowodowy oraz został poinformowany o możliwości złożenia w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień (zawiadomienie k. 61 akt adm.).

Pismo zostało skutecznie doręczone powodowi 28 października 2021 r. (z.p.o. k.62 akt adm.). Jednakże powód nie skorzystał z przysługującego mu prawa do wypowiedział się w sprawie co do zebranego materiału dowodowego.

Prezes URE, 20 grudnia 2021 roku wydał zaskarżoną Decyzję (k. 63-67 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, których prawdziwość nie była podważana przez żadną ze stron, a Sąd także nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa a podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować zmianą tej Decyzji.

Zgodnie z art. 43d ust. 1 p.e. przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

Zgodnie zaś z art. 62d pkt 4 p.e. dodanym ustawą z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1495), który wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2020 r. „od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 czerwca 2021 r. przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesje na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych a także ich przeznaczeniu- w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie”.

Przepis intertemporalny zawarty w art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych stanowi natomiast, iż postępowania w sprawie nałożenia kar pieniężnych za niezłożenie w terminie, do organów innych niż Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4 lub art. 43d ust. 1 ustawy- Prawo energetyczne w brzmieniu dotychczasowym, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy umarza się.

Z kolei podmiotem przywożącym, stosownie do treści art. 3 pkt 12c p.e. jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu dokonuje przywozu paliw ciekłych, z wyłączeniem przywozu paliw ciekłych:

a) w ramach wykonywania działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi z zagranicą wymagającej uzyskania koncesji, o której mowa w art. 32 ust. 1 pkt 4, lub

b) przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym.

Przywóz paliw ciekłych, to zaś w myśl definicji ustawowej zawartej w art. 3 pkt 12d p.e. - sprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej paliw ciekłych w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu.

Natomiast z treści art. 56 ust. 1 pkt 12b p.e. wynika, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d. Wysokość tej kary, zgodnie z art. 56 ust. 2h pkt 4 p.e., wynosi 10.000 zł.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powodowa Spółka podlegała obowiązkowi wynikającemu z art. 43d ust. 1 p.e. W okresie objętym obowiązkiem sprawozdawczym Spółka była bowiem podmiotem przywożącym, o jakim mowa w art. 3 pkt 12c p.e., ponieważ została wpisana do rejestru podmiotów przywożących z uwagi na wniosek powoda w tym zakresie oraz deklarację dotyczącą planowanego przywozu paliw ciekłych. Na kwalifikację podmiotu przywożącego nie ma bowiem wpływu, w świetle art. 32d ust. 3 p.e, przemijająca okoliczność nieprowadzenia przywozu.

Wobec bezspornego nieprzekazania przez powoda w ustawowym terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d p.e. zastosowanie znalazł zatem art. 56 ust. 1 pkt 12b p.e. Przy czym wobec przytoczonej wcześniej treści art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych rozstrzygnięcie Prezesa URE na tej podstawie, objęte pkt 1 Decyzji, dotyczyło wyłącznie niewykonania przez powoda obowiązku przekazania sprawozdań do Prezesa URE.

Odpowiedzialność wynikająca z art. 56 ust. 1 pkt 12b p.e. ma charakter obiektywny, co oznacza, że jest niezależna od subiektywnego elementu jakim jest wina przedsiębiorcy. Dla możliwości zastosowania sankcji pieniężnej, o której mowa w przepisie, istotne jest zatem jedynie istnienie obowiązku prawnego zabezpieczonego sankcją pieniężną oraz stwierdzenie samego faktu jego naruszenia przez podmiot zobowiązany. Samo naruszenie normy sankcjonowanej uzasadnia natomiast postawienie zarzutu niezachowania należytej ostrożności wymaganej w stosunkach danego rodzaju (por. wyrok SN z 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 52/04; Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego -A nr 2006/1/6). Charakterystyczne dla tego typu odpowiedzialności jest jej „oderwane od konieczności stwierdzenia winy i innych okoliczności sprawy, wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej” (TK sygn. P 64/07). Przypisanie odpowiedzialności sprowadza się zatem do ustalenia, czy określone zdarzenie wyczerpuje znamiona ustawowe i pozostaje w związku przyczynowym z zachowaniem konkretnego podmiotu.

Nie sposób więc byłoby przyjąć, że okoliczność braku wiedzy o istnieniu obowiązku sprawozdawczego, mogłaby skutkować zwolnieniem powoda od odpowiedzialności. Powód powinien wykazać się bowiem starannością wymaganą od niego jako od profesjonalnego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, toteż powinien zapoznać się z regulacjami wiążącymi się z przywozem paliw ciekłych na terytorium RP i zastosować się do nich.

Powód powinien być świadomy ciężących na nim obowiązków, bowiem w decyzji o wpisie powoda do rejestru podmiotów przywożących, w pkt 5, został on pouczony o obowiązku sprawozdawczym określonym w art. 43 ust. 1 p.e. i skutkach jego nie wykonania. Wystarczył zatem dochować należytej staranności przy lekturze treści Decyzji i załączonego do niej pouczenia, aby uniknąć naruszenia przepisów prawa.

Za nieuzasadniony Sąd uznał zarzut powoda dotyczący nieodstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia kar.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a p.e. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Obydwie przesłanki muszą więc wystąpić łącznie.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że faktycznie Spółka zrealizowała obowiązki po terminie, składając Prezesowi URE zaległe sprawozdania, co świadczy o wypełnieniu przesłanki zrealizowania obowiązku, ale zaakcentowania wymaga, iż miało to miejsce dopiero po wezwaniu Spółki przez Prezesa URE do złożenia wyjaśnień odnośnie przyczyn niezłożenia sprawozdań w terminie.

Nie wystąpiła jednak druga ustawowa przesłanka warunkująca skorzystanie z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, tj. przesłanka znikomej szkodliwości czynu.

Ustawa prawo energetyczne nie sprecyzowała w jaki sposób należy oceniać stopień szkodliwości czynu, jednak uczyniło to orzecznictwo sądowe. I tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 października 2014 r., w sprawie III SK 47/13 uznał, że przy ocenie szkodliwości czynu zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji jego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a prawa energetycznego instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w art. 56 prawa energetycznego.

Konieczne więc było odwołanie się do art. 115 § 2 kodeksu karnego, który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu i który nakazuje przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu brać pod uwagę:

- 1) rodzaj i charakter naruszonego dobra,
- 2) rozmiary wyrządzonej szkody,
- 3) sposób i okoliczności popełnienia czynu,

- 4) wagę naruszonych obowiązków,
- 5) postać zamiaru,
- 6) motywację sprawcy,
- 7) rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Jak ocenił Sąd Najwyższy w powołanym wyżej orzeczeniu „o stopniu społecznej szkodliwości mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2011 r., IV KK 382/10), przy czym podstawowe znaczenie dla określenia stopnia szkodliwości czynu mają rodzaj i charakter naruszonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2011 r., IV KK 382/10). [...] Nie uwzględnia się więc okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, ponieważ nie mieszczą się one w regulacji art. 115 § 2 KK.”

Analizując zasadnicze kryterium oceny stopnia szkodliwości czynów powoda, jakim jest rodzaj naruszonego dobra należy stwierdzić, że dobrem tym jest w istocie możliwość realizowania przez Prezesa URE zadań nałożonych przez ustawodawcę.

Obowiązek sprawozdawczy z art. 43d ust. 1 p.e. służy nadzorowi i kontroli rynku paliw, a także kontroli naruszeń warunków prowadzenia działalności gospodarczej w dziedzinie paliw ciekłych, informowaniu o funkcjonowaniu przedsiębiorców na rynku paliw ciekłych, badaniu zgodności prowadzonej działalności z uprawnieniami wynikającymi z posiadanej przez przedsiębiorcę koncesji lub wpisu do rejestru podmiotów przywożących, czy również badaniu istnienia podstaw do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa określonego w art. 57g p.e. Ponadto niezrealizowanie przedmiotowego obowiązku utrudnia Prezesowi URE przygotowanie raportu kwartalnego, o którym mowa w art. 43d ust. 4 p.e. Na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 1, Prezes URE ogłasza bowiem kwartalnie w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki całkowite wielkości produkcji i przywozu poszczególnych paliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosując nazwy oraz klasyfikację Nomenklatury Scalonej (kody CN), w terminie 45 dni od dnia zakończenia kwartału. Trzeba również podkreślić, że sam ustawodawca uznał za szkodliwe w stopniu wyższym niż znikomy nie złożenie sprawozdania już za jeden miesiąc przewidując za to naruszenie karę pieniężną w stałej wysokości 10 000,00 zł, natomiast powód nie złożył sprawozdań za 10 miesięcy, w tej sytuacji trudno przyjąć, iż jego czyn był szkodliwy w stopniu znikomym.

Ponadto opóźnienie w złożeniu sprawozdań było znaczne, ponieważ wynosiło od 20 do 12 miesięcy. W tym okresie Prezes URE, nie mając jakiegokolwiek informacji na temat działalności powoda związanej z przywozem paliw ciekłych, nie mógł realizować w sposób właściwy swoich obowiązków zarówno sprawozdawczych, jak i kontrolnych, przez co działalność powoda miesiącami nie podlegała jakiegokolwiek weryfikacji.

W obliczu otrzymania przez powoda już w decyzji o wpisie do rejestru podmiotów przywożących informacji na temat obowiązku z art. 43d ust. 1 p.e., jakiemu podmiot przywożący podlega, wyklucza, według Sądu, możliwość odstąpienia od wymierzenia kary, jako, że obydwie przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary nie zaszyły kumulatywnie.

W kontekście nieodstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia powodowi kar należy dodatkowo zauważyć, iż art. 56 ust. 6a p.e. ma charakter fakultatywny, zatem odstąpienie od wymierzenia kary nie tylko zależy od spełnienia przesłanki o charakterze ocennym, w postaci znikomej szkodliwości czynu, ale zależy od uznania organu, które wszakże nie może być dowolne i wynikać musi z merytorycznych przesłanek, ale z pewnością nie stanowi ono obowiązku organu do zastosowania powołanej regulacji w każdych warunkach (podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 24 sierpnia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 389/12).

W tym zakresie Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, że „art. 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. W ocenie Sądu

Najwyższego [...] Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary. [...] Organ regulacyjny, z uwagi na posiadaną wyspecjalizowaną kadre, unikalną pamięć instytucjonalną oraz bezpośrednią styczność z realiami rynkowymi, jest co do zasady lepiej przygotowany niż sędzia do oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu przedsiębiorcy z punktu widzenia standardów obowiązujących na rynku regulowanym. Interpretacja przepisów prawnych należy do istoty władzy wykonawczej, która jak wskazuje sama jej nazwa, odpowiada za egzekwowanie prawa. Jeżeli określony sposób interpretacji przepisu ma racjonalne uzasadnienie i jest ugruntowany w praktyce organu, sąd nie powinien zastępować go własną interpretacją. Interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności: opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji.” (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, Legalis nr 2294222).

Tymczasem Decyzja organu regulacyjnego nie nosi znamion dowolności, jest zasadna i umotywowana, toteż nie było podstaw do jej zmiany, zwłaszcza, że Sąd podziela stanowisko organu.

Wysokość kary za niewykonanie obowiązku przedstawienia sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu została ściśle określona w art. 56 ust. 2 h pkt 4 p.e. i wynosi 10.000 zł. Kara ta odnosi się do zaniechań przedstawienia sprawozdań za poszczególne miesiące, toteż Prezes URE prawidłowo wymierzył karę pieniężną, za każdy kolejny miesiąc od stycznia do października 2018 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez Powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania, Powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz Pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018, poz. 265 j.t.).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Zarządzenie: (...)

Sędzia SO Anna Maria Kowalik